

Розділ 1

ЯКИЙ ЖЕ Я НЕЩАСЛИВИЙ... Принтер тихо загу-
дів, утягнув чистий аркуш паперу, і ось я уже гото-
вий. Себто не я, а мій квиток на літак до Таїланду
й у зворотному напрямку. Виліт призначений за
два дні. Загалом на переліт, відпочинок і релакса-
цію з буддійськими ченцями — три тижні. До цього
плану мене давно схилила моя асистентка Лінда.
«Андреасе, тобі вкрай треба відпочити, ти на межі
вигорання», — лунали в моїй голові застережливі
голоси співробітників. «Отже, ще один день в офісі,
а потім відлітаю», — подумав я і став пригадува-
ти, коли ж востаннє був у відпустці. «Чотири роки
тому», — пробурмотів нарешті, кутаючись у товстий
светр. Бо це Німеччина, і тут холодно. Можливо, мої
співробітники мають рацію, і сонце в Таїланді мене
підбадьорить. Я витягнув аркуш паперу з принтера,
склав за пунктирною лінією й акуратно розрізав.
Квиток на зворотний рейс поклав у перший файл
своєї теки з написом «Таїланд». Під написом —
фото ченця в традиційній помаранчевій рясі.
Схрестивши ноги й молитовно здійнявши руки,
він сидить обличчям до свого храму. «Навіщо я це

роблю? Сподіваюся, компанія переживе мою відсутність. А раптом мій заступник щось напартачить?» Порившись у контактах, я набрав номер пані Бернс, моєї заступниці, і приклав мобільник до вуха.

«Андреасе, наразі вечір неділі, будь ласка, поклади слухавку», — раптом сійнуло в голові. Знімаючись, я поклав мобільний телефон на стіл дисплеєм донизу. Тоді швидко витягнув календар і занотував собі на ранок: «Для пані Бернс — упродовж наступних трьох тижнів організувати ще одну зустріч». Я відкрив свій ноутбук, зайшов в електронну пошту і почав несамовито друкувати. Одержувач: Луїза Бернс; тема: відсутність Андреаса. «Добрий день, пані Бернс», — щойно я почав перше речення, мій погляд упав на теку з великим зображенням ченця, яка досі лежала поруч зі мною. Так і не дописавши листа, я закрив електронну скриньку й вимкнув ноутбук. «Можливо, невеличкий відпочинок і розслаблення підуть мені на користь, — із цієї думкою я став себе заспокоювати. — Ти повернешся з Таїланду через три тижні, а тим часом роздаватимеш доручення і все контролюватимеш за допомогою мобільного». Дещо втішений таким самонавіюванням, я ліг у своє велике, порожнє двоспальне ліжко й замислився: «У мене є все, про що я коли-небудь мріяв. Безбожно дорога вілла, безліч розкішних автомобілів, власна економка, найдорожчі костюми в місті, власний водій... Чому ж я досі почуваюся нещасним?».

Наступний день почався, як і зазвичай. Будильник продзвенів рівно о 5:30 ранку. Першим, що я бачив щоранку, була велика прямокутна фоторамка,

причеплена під стелею. На ній світився напис: «Немає такої фортеці, яку не можуть підкорити гроші, — Цицерон». «Отож-бо, — хвалькувато сказав я собі, та коли перекинув ноги через край ліжка, щоб сісти прямо, обличчя скривилося від болю. Боліло вже не перший день. Боліла спина, нили стегна, не давали спокою коліна. — Дрібниці, — подумав я, — так воно і має бути в п'ятдесят років». Потім я зиркнув на свій айфон. Очі ще не звикли до темряви, але я бачив, що прийшло сімнадцять нових електронних листів. Я глибоко вдихнув, гепнув себе в груди обома кулаками, наче гірська горила, і звівся на ноги. До дверей спальні було приблизно двадцять метрів, і я щоранку любив проходити цю відстань своїм м'яким килимом із високим ворсом. Опинившись у коридорі — це був горішній поверх мого будинку, — я рушив до ванної кімнати, розташованої прямо навпроти спальні. Останні двері по коридору праворуч були прочинені.

Я зупинився на мить і подивився на масивні, темні дерев'яні двері. На них великими літерами було написано «ЛАРА» — моя донька. Коли я чотири роки тому розлучився з дружиною, Лара також пішла своїм шляхом і зараз навчалася у Нью-Йорку. «Ось на що здатні гроші», — подумав я з гордістю, згадавши, хто фінансував її навчання в Колумбійській юридичній школі.

— Алексо, увімкни світло у ванній, — скомадував я маленькій білій коробочці біля дзеркала. І Алекса послухалася.

«Якби всі жінки були такими простими», — всміхнувся я і взявся за свій вранішній ритуал. Душ,

гоління, лосьйон для тіла, сушка волосся феном. Із великим оксамитово-м'яким рушником, зав'язаним трохи нижче рівня пупка, я вийшов із ванної кімнати в напрямку гардеробної. Вже тримаючи в руці золоту латунну дверну ручку, я почув звуки, що долинали з кімнати.

— Марто? — впівголоса, але рішуче покликав я.

— Андреасе, вибачте, будь ласка, я сьогодні проспала й тільки зараз повісила ваш костюм у шафу. Але вже все готово, я вийду.

Двері повільно відчинилися, і на порозі з'явилася Марта. Трохи сполошена, але привітна, як завжди. Вона була моєю хатньою робітницею вже шістнадцять років, і я не хотів її втрачати.

— Тобі не варто ні перед ким вибачатися, моя люба, — щиро сказав я і злегка поклав руку їй на плече.

Одягнувши один зі своїх найкращих костюмів, я вийшов із гардеробної й вигнутими гвинтовими сходами пішов донизу. Великі овальні вікна над сходами пронизувало сонячне світло. Я відчув аромат свіжої кави, апельсинового соку та щойно спечених круасанів. «О, Марто», — розчулився я і усвідомив, наскільки добре почувуюся. Я проковтнув сніданок за п'ять хвилин, як і щоранку. Марта подала мені пальто та портфель і побажала успішного останнього робочого дня. Я відчинив масивні входні двері й вийшов на подвір'я. Дві левові голови ліворуч і праворуч від входу виблискували в променях ранкового сонця. Примружившись, я відшукав очима свій темно-синій «майбах»: він щойно обігнув великий фонтан посеред двору й поспішав до мене. Я спу-

стився сходами й зачекав, поки авто зрівняється зі мною задніми правими дверима. Водійські дверцята швидко розчинилися, і з них вийшов Йохен.

Йохен був моїм водієм і одним із найвідданіших людей, яких я знав.

— Сідай, друже, — привітав я його і сам відчинив дверцята.

Як і щоранку, в ніс ударив мій улюблений аромат ванілі в поєднанні із запахом свіжопочищеної шкіри-наппа. Я дозволив собі сповзти на м'яку шкіру й заплющив очі. «*I get knocked down, but I get up again*»*, — оголосив айфон, зупинивши мою спробу трохи розслабитися. «Невідомий номер», — показав дисплей. «Андреас Бергер», — промовив я роздратовано. Ніхто не відгукнувся. Тоді я обірвав зв'язок і розлючено відклав слухавку. «Дуже смішно», — сердито прошипів я і всерйоз задумався, чи не час змінити номер телефону. Йохен кинув на мене швидкий погляд у дзеркало заднього виду й виїхав через великі ворота в кінці під'їзної дороги.

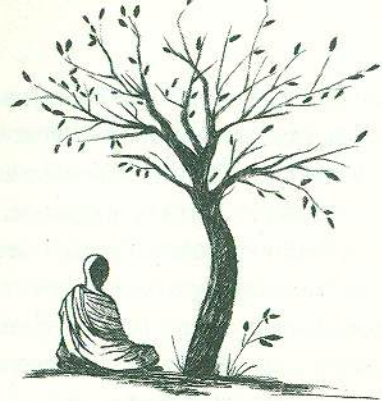
Через кілька хвилин плавної їзди ми під'їхали до чотирикутного перехрестя. Йохен увімкнув правий сигнал повороту, заїхав у правий ряд і, коли світлофор спалахнув червоним, зупинився на стоп-лінії. Раз за разом він зиркав на мене у дзеркало заднього виду. Вигляд у нього був стурбований, але я помітив це тільки тоді, коли ми спинилися. «Що за лайно, щоранку одне й те саме, куди вони всі їдуть?» — сердито проклинав я щоденні затори дорогою на роботу.

* Мене збивають із ніг, але я знову встаю (англ.). — Прим. перекл.

— Ми не можемо це змінити, пане Бергер, — намагався заспокоїти мене Йохен, але в його голосі не було жодної надії, він знав, що мені від цього не стане легше.

Бо я був розгніваний. На затор. На рух. На всіх цих людей, які от прямо зараз вирішили їхати своїми автомобілями середнього класу до магазинів, на роботу страховим агентом або ще кудись. «Треба якось отримати свою персональну смуту», — сердито бурчав я на задньому сидінні. Я справді думав, що моє життя і все, що з ним пов'язано, важливіше за життя будь-кого іншого. Йохен, добре обізнаний із моїми спалахами гніву під час поїздок автомобілем, волів мовчати. Я натиснув маленьку кнопку на центральній консолі, і чорна перегородка між переднім і заднім рядами сидінь тихо піднялася вгору. Трохи згодом ми продовжили нашу подорож.

За чверть години Йохен акуратно заїхав на автостоянку компанії. Охоронець уже помітив, що ми тут, і заздалегідь відкрив шлагбаум, надаючи мені доступ до стоянки компанії. Йохен упевнено провів машину повз шість довгих рядів паркувальних місць. Там було напівпорожньо, наразі припаркувалося хіба кілька автомобілів середнього класу. «Зараз лише 6:30 ранку», — заспокоював я себе. Перед головним входом, на даху якого великими літерами було написано моє ім'я, Йохен делікатно зупинив машину на стоянці з табличкою «Керівництво». Це була моя парковка. Я вийшов і обігнув машину ззаду. Коли проходив повз водійські дверцята, вдячно подивився на Йохена й коротко кивнув, даючи зрозуміти, що той може їхати.

Розділ 2

ОСЬ ТЕПЕР Я УВІЙШОВ У СВІЙ СВІТ. Скляні розсувні двері тихо відчинилися. Я переступив поріг і опинився у своїй компанії. «Ласкаво просимо», — наче проголошував великий килимок, що займав усю ширину входу. Як і щодня, мій шлях пролягав повз адміністраторку.

— Доброго ранку, пане Бергер, — промовила вона з привітною усмішкою.

Я проминув довгий коридор і, коли рецепція опинилася за спиною, зайшов у ліфт. Уставивши ключ у замок, зачинив двері й обрав тринадцятий поверх. Ось я нагорі. Двері тихо відчинилися, і я вийшов на своєму поверсі. Проминувши конференц-зали зі скляними стінами, які я свого часу з любов'ю прикрасив оливковими деревами та сучасними творами мистецтва, я увійшов до свого кабінету. Я любив його. Площа кабінету була щонайменше п'ятдесят квадратних метрів, у центрі — великий письмовий стіл із червоного дерева. Стіни рясніли обрамленими світлинами, на яких зазвичай були зображені або я, або відомі персони у сфері політики, спорту чи бізнесу. Я сів у своє коричневе